

Інформація, щодо подолання корупція і впровадження реформ у новинах зустрічаються дуже рідко. Можна припустити, що корупція і реформи - це внутрішні проблеми України, які не дуже цікаві західним медіа. З іншого боку, є гіпотеза, що Україна робить недостатньо, щоб донести до світу інформацію про нечисленні успіхи і прогрес в реформах. Слово реформа вживалося тільки в 1% заголовків. Більша частина цього одного відсотка відображає побоювання західних медіа щодо просування реформ.

Список використаних джерел:

1. Анастасія Зануда. Що думають європейці про Україну та її вступ до ЄС [Електронний ресурс] / Анастасія Зануда // BBC Україна. – 24. – Режим доступу до ресурсу: https://www.bbc.com/ukrainian/politics/2015/06/150624_europeans_ukraine_az.
2. Міністерство інформаційної політики України. МІП: Кожен українець може долучитися до популяризації України в світі [Електронний ресурс] / 1. Міністерство інформаційної політики України // Kitsoft. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <https://mip.gov.ua/news/822.html>.

VI СЕКЦІЯ: ПОЛІТИКА ТА СВІТОВИЙ ДОСВІД ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ: ЗАКОНОМІРНОСТІ ВЗАЄМОДІЇ

Лисюк Ірина Євгенівна,
аспірант

Науковий керівник – д. н. держ. упр., проф., Н. М. Драгомирецька,
ОРІДУ НАДУ при Президентові України

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ: ПАРТНЕРСТВО ТА ЕТИКА ВЗАЄМОДІЇ

Позитивний розвиток та перетворення будь-якого суспільства залежить від результативності та ефективності її громадянського суспільства. Організацією Об'єднаних Націй була схвалена Глобальна програма зі сталого розвитку. За допомогою системи із 17 цілей та 169 цільових показників буде контролюватися процес зміни моделі розвитку. Кожна країна повинна визначити свою власну стратегію сталого розвитку, це в свою чергу вимагає активної участі всіх верств суспільства, від бізнесу до державного сектора, громадянського суспільства. Цілі програми мають бути досягнуті до 2030 року. [1, с.2] Про необхідність державного управління бути більш гнучкими і підзвітними також було наголошено у Всесвітній Доповіді Державного Сектору. Було акцентовано увагу, що соціальні та технічні інновації створюють можливості для соціального контракту між державою і громадянами, для спільного управління. Це повинно підтримуватися ефективними, дієвими, прозорими, підзвітними, справедливими і чуйними державними установами. [2, с.1] Сучасні зміни в політичному, соціальному і економічному просторах впливають на соціокультурні норми спілкування й взаємодії. Вони вимагають розробки нових методів, механізмів і технологій публічного управління.

Партнерські відносини набувають нового значення. У міжнародній практиці одержало визнання державно-приватне партнерство.

Сутність партнерства між державним та приватним секторами, з точки зору методології, можна побачити у деяких економічних теоріях. Кейнсіанська: визначає державно-приватне партнерство, як організаційну форму забезпечення спільного використання державного і приватного капіталу з метою вирішення соціально важливих проблем. Неоінституціональна: основним елементом визначає інститути, розглядає публічно-приватне партнерство як інститут економіки змішаного типу, який через встановлення формальних і неформальних правил регулює співробітництво державного і приватного секторів. Таким поняттям як «довіра» і «соціальний капітал» приділяється особлива увага. Теорія виділяє взаємні зобов'язання, культуру, об'єднання зусиль заради спільного інтересу, та довіру, як між суб'єктами суспільних відносин, так і до соціальних, управлінських, політичних інститутів, що діють на різних рівнях ієрархічної структури суспільства. [3, с.26] Ці умови притаманні соціальному партнерству. Сам термін "соціальне партнерство" з'явився в період першої світової війни, а сама концепція соціального партнерства спирається на етику Л. Фейєрбаха та інш. Орієнтація на взаємодію державних і суспільних інститутів у процесі розроблення й реалізації загальних рішень притаманна концепції належного урядування.

За допомогою світового досвіду можна виділити наступні умови задля для ефективного партнерства: правила щодо зобов'язань, взаємодії, системи ділових принципів та норм поведінки повинні бути прописані у нормативно-правових документах. Серед принципів партнерства виділяють основні: рівність перед законом державних та приватних партнерів; визначення приватного партнера на конкурсних засадах; заборона будь-якої дискримінації прав державних чи приватних партнерів; узгодження інтересів державних та приватних партнерів з метою отримання взаємної вигоди; визнання державними та приватними партнерами прав і обов'язків, передбачених законодавством та визначених умовами договору. Як ми можемо побачити,

більша частина цих принципів має за основу загальнолюдські етичні цінності, а саме: чесність, справедливість, відкритість, рівність та інші.

Сфера публічно-приватного партнерства зумовлює наявність суперечливих інтересів: держави, суспільства, соціальних груп та окремого індивіда. Зіткнення цих інтересів створює різноманіття конфліктних ситуацій, які впливають на систему цінностей публічного службовця: його особисті якості, інтерес, потребу і мотив. У кінцевому результаті ми маємо вплив на якість послуг. Користуючись фразою римського письменника Теренція з комедії «Самоіствязатель»: «Я людина, і ніщо людське мені не чуже» (лат. Homo sum, humani nihil a me alienum puto), можна пояснити великий вплив «людського виміру» на поведінку конкретних суб'єктів у процесі реалізації проектів партнерства. Так як його умови можуть бути підґрунтям для змови між суб'єктами: корумпованості відносин, особливу увагу слід зосередити не тільки на прозорості, справедливості та підзвітності на усіх етапах існування партнерства, а й на відповідальності.

Нова форма партнерства – модель 4Р також є відповіддю на сучасні тенденції і виклики суспільства. Вона використовується для покращення управління надзвичайними ситуаціями з націленням на майбутнє сталого розвитку. На даний час розробляються відповідні системи партнерства між державними та приватними особами.

Отже, можна зробити висновок, що об'єднання ресурсів усіх секторів дозволяє ефективніше вирішувати економічні і соціальні завдання. Від партнерства виграють бізнес, держава, суспільство в цілому, це в свою чергу позитивно впливає на розвиток новаторських форм проектного фінансування, посилення конкурентоспроможності економіки, підвищення довіри до держави, як наслідок на покращення якості життя населення. Але умовою вирішення екологічних, соціальних та інших проблем, суспільного розвитку є не тільки оптимальне співвідношення приватних і публічних інтересів у партнерстві, а й дотримання етичних соціальних норм у цих відносинах.

Список використаних джерел:

1. Колот А.М. Соціальна згуртованість суспільства як доктрина: основні засади, причини актуалізації, складові розвитку // Економічна теорія.– 2010.– №1. – С.18-28.
2. The role of civil society – Alleanza Italiana per lo Sviluppo Sostenibile. URL: <http://asvis.it/agenda-2030/>.
3. Division for Public Administration and Development Management (DPADM), UNDESA. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://publicadministration.un.org/en/About-Us/Who-We-Are>.

Рогульський Олег Іванович,

аспірант,

Науковий керівник – Пахомова Тетяна Іванівна, доктор наук з державного управління, професор, Одеський регіональний інститут державного управління НАДУ при Президентіві України

ФОРМУВАННЯ МОРАЛЬНО-ЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ, ЯК НЕОБХІДНА СКЛАДОВА ЇХ ПІДГОТОВКИ

Публічний службовець, для більшості людей, є не просто спеціаліст, а людина, яка виступає від імені держави чи місцевої влади. Поведінка службовця, незалежно від того, до якого виду публічної служби належить його посада, його ставлення до справи, до громадян, його мова, зовнішній вигляд формують не тільки його власний авторитет, але й авторитет тієї служби, яку він уособлює.

Показником високої культури публічного управління слугує якість наданих послуг. Такі явища, як низька якість надання адміністративних послуг, недостатня професійність, прояви корупції, хабарництва тощо є свідченням

низького рівня культури управління та, як наслідок, низької конкурентоспроможності нашої держави, про що говорять не високі місця у світових рейтингах, котрі є своєрідною призмою, крізь яку світова спільнота оцінює Україну.

Для забезпечення виконання реформ, що відбуваються в нашій державі та ефективності публічного управління сьогодні вже недостатньо бути професійно підготовленим працівником, мати необхідні знання й достатній досвід роботи, необхідно також уміти встановлювати ділові стосунки зі споживачами управлінських послуг та не допускати упередженості чи перевищення службових повноважень, а це можливо лише за умови постійного дотримання професійної етики, наявності в службовців стійких етичних переконань, розуміння етичних вимог і здатності до моральної службової поведінки.

Світові практики показують, що етизація публічної служби дає можливість гуманізувати суспільні відносини та істотно підвищити ефективність діяльності органів публічної влади. Тому етична підготовка публічних службовців є важливим напрямом адміністративних реформ країн Євросоюзу та розвинутих країн світу. Відповідно це питання є важливим на сьогодні і в Україні.

Серед науковців існує дві різні думки: одні [4, 5] вважають що компетентність і етичність або добросесність це два різних атрибути публічної служби. Інший погляд пропонується науковцями, які вважають етичні аспекти складовою частиною професійної компетентності [2].

Що стосується законодавчого рівня, то Закон України «Про державну службу» підтверджує другу позицію. Ним передбачено, що «здатність особи в межах визначених за посадою повноважень застосовувати спеціальні знання, уміння та навички, виявляти відповідні моральні та ділові якості для належного виконання встановлених завдань і обов'язків, навчання, професійного та особистісного розвитку» [3].

Василевська Т. Е. у своїх дослідженнях вважає, що у змісті професійної компетентності моральні виміри існують не лише як моральні якості